

LLIBERTAT

PERIÒDIC D'ESQUERRA REPUBLICANA
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: VERGARA, 27

II època Any III Núm. 8 L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT 20 D'AGOST DE 1935 PREU: 15 CENTIMS

Veritablement, potser és hora de que tots els ciutadans comencin a donar-se compte que cal estar previnguts i sortir al pas valent-nos d'uns drets que encara sembla que ens són reconeguts, per a protestar o quan menys, si més no, oposar-nos a que els que avui tenen la responsabilitat de governar no s'oblidin de que quan es regeixen els destins d'un poble o ciutat, per sobre dels interessos propis o particulars existeixen els que representen el conjunt dels ciutadans que poden ésser, segons la forma d'actuar, perjudicats.

Ens limitarem únicament, avui, a reproduir la instància que davant l'atropell que per a ells i per a nosaltres significa l'aprovació com a zona infecta d'uns terrenys que amb consciència i legalment no s'hi poden declarar, han presentat els ciutadans de la barriada de Santa Eulàlia, a l'Alcalde gestor de la nostra ciutat, esperant segons sigui el resultat, el que donem a conèixer si ens és permès les dades i antecedents que posseïm referent a aquest assumpte.

No obstant, però, ens és necessari dir que l'Ajuntament popular (fins i tot d'acord amb la Lliga que esperem el que hi dirà), vetllant per la salut i els interessos de la nostra ciutat, d'acord amb la llei i per tant legalment, va donar a la qüestió que motiva la protesta la solució que calia, motiu pel qual, devem recordar a qui en tingui necessitat, aquell document que va presentar-se per la majoria de l'Ajuntament popular a l'Alcalde gestor i que fou publicat en full especial per la seva importància en un dels nostres números passats, el paràgraf que diu: «Que l'Ajuntament popular no reconeixerà ni donarà validesa legal a cap dels acords de l'Ajuntament gestor i governatiu». Que es fixin bé els qui deuen fer-ho, i meditin per a saber allà on van a parar, doncs no seria res d'estrany que el temps, que és el jutge més equànim, per a jutjar l'actuació dels homes, els ho fes qui sap si amb excessiva cruïsa recordar.

Diu la instància:

«Excellentíssim senyor:

Els que sotscriuen, veïns d'aquesta ciutat, domiciliats a Santa Eulàlia, a V. S. acudeixen i exposen:

Que de conformitat amb l'edicta inserit a la taula d'anuncis de la Tinència d'Alcaldia de Santa Eulàlia, i publicat en el Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya, pel qual queda exposat al públic, als efectes de reclamació la pretensió del senyor Josep Feliu, en nom propi i dels altres propietaris, de que sigui declarada zona apta per a l'establiment de dipòsits d'escombraries, tres porcions de terreny: una a l'Avinguda del 14 d'abril, davant del Grup Escolar «Francesc Macià», altre a la Carretera del Prat (banda dreta) i altre davant del Canyet, fan ús d'aquest dret i formulen la més enèrgica oposició a la pretensió de referència que fonamenten en les raons següents:

ON VAN A PARAR?

Ha estat sempre criteri de tots els Ajuntaments que han precedit a l'actual, el limitar les zones destinades a escombraries en mires a l'engrandiment de la barriada, i per evitar totes les molèsties possibles als industrials d'aquest ram, els quals i a judici dels reclamants, deuen ésser respectats tots aquells que tenien interessos creats que en aital indústria assentada abans d'ésser obert l'esmentat carrer o la urbanització del terreny on la tenen emplaçada, fins i a tant no sigui trobada la manera que permeti llur trasllat d'acord amb el reglament, l'interès públic, i els menys perjudicis i molèsties per als industrials indicats.

Amb el Reglament de Sanitat a la mà, no poden establir-se zones d'escombraries a menys de cinc-cents (500) metres del nucli de població; si l'Ajuntament anticipa l'establiment d'aquestes zones bé ha de prohibir l'edificació a menys d'aquella distància o bé preferir els interessos de dos o tres propietaris a l'engrandiment d'aquella barriada, en un i altre cas, els perjudicis que s'esdevenen són incalculables, raó per la qual no creuen els que subscriuen que l'Ajuntament pugui adoptar aital resolució, per ésser atemptatòria a la salut i interessos dels ciutadans de la susdita barriada.

Concretant l'examen a l'estudi de les tres peces de terreny que es pretenen destinar com a zones infectes ens convencerem més de que aquesta pretensió implica un deliri.

L'Avinguda del 14 d'abril ha d'ésser la via principal de Santa Eulàlia, tant per la seva amplària com per la seva comunicació directa de la Carretera General a la Gran Via. A més, en dita via hi ha instal·lat un magnífic Grup Escolar, honra i orgull de la nostra Ciutat. Què serà del mateix si, a més dels que avui ja hi han l'acaben de voltar de dipòsits d'escombraries amb el consegüent perill de corrompre encara més del que avui és l'atmosfera que han de respirar els infants de la nostra Ciutat que concorren al mateix durant més de cinc hores diàries? Es que podran més els que defensen unes pretensions egoïstes i únicament moguts per interessos particulars, que el respecte a la salut d'aquests infants?

De molts anys que hi ha un clam per a que desapareixin els escombraries del Torrent Gornal; ho sap perfectament l'Ajuntament, com creuen els reclamants no deu ignorar les gestions realitzades per tots els Ajuntaments, per lograr-ho, evitant perjudicis econòmics i morals. Pot ara l'Ajuntament crear noves zones infectes que han de reportar els mateixos perjudicis que es volen evitar? La Ciutat creu que no, i que, llevat dels que ja estaven establerts com anteriorment s'indica les Autoritats no poden ni deuen declarar com a zona infecta tota una barriada de prop de vuit mil ha-

bitants, perquè així convingui a uns quants desaprensus en el negoci.

La porció de terreny emplaçada a la dreta de la carretera de Barcelona al Prat distant un centenar de metres de la Gran Via avui en construcció, té els mateixos defectes que la Gran Via és la perllongació del Carrer de Corts de Barcelona que ha d'acoblir un trànsit intensísim, per quant constituirà la Vanguardia de l'entrada a la Capital per via aèria, de tots els viatgers internacionals. Si en ella s'hi estableixen dipòsits d'escombraries podent-ho evitar, què quedarà de la Gran Via? Únicament el nom. Millor, però, seria no contrariar la pregunta i deixar-ho per l'Ajuntament en espera de les possibles responsabilitats que pugui derivar-se'n tenint en compte la solució, que en definitiva pugui donar-se a aquest assumpte.

La porció de terrenys de davant del Canyet és, de fet, zona edificable, com ho pa-

lesa el creixement que avui té la barriada de Santa Eulàlia, precisament cap a aquelles contrades, car és natural que la primera expansió territorial de la barriada sigui de la Carretera del Prat al carrer de l'Aprestadora i Gran Via, que de constituir-se allí una zona d'escombraries servirà únicament per estroncar-la, en perjudici general i sols en benefici d'uns interessos particulars.

Per aquestes raons.

Supliquem a V. S. tingui per formulada aquesta reclamació en el temps oportú d'oposició a la pretensió dels senyors Feliu i altres, per establir en les porcions de terrenys indicats i emplaçats en la barriada de Santa Eulàlia d'aquesta ciutat, zones considerades infectes.

Viviu molts anys.

L'Hospitalet de Llobregat, 13 d'agost del 1935.

(A continuació segueixen les signatures.)

Excm. senyor Alcalde de la Ciutat de l'Hospitalet de Llobregat.

LA REDACCIÓ

ACLARINT EL MISTERI DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT

Tinc la satisfacció de poder dir que un article meu publicat a LLIBERTAT ha estat durament combatut pel periòdic catòlic local «L'Esguard».

L'editorialista d'aquesta publicació en el seu número passat em dedica dues llargues pàgines i escaig per a comentar aquell: «Aclarint el misteri de la Santíssima Trinitat» que, pel que es veu, ha tingut la sort de fer sortir de polleguera els nostres catòlics locals. L'article aquell, tothom qui té tan solament una miqueta de llibertat de pensament i no està influit per fanatismes, el va comprendre tal com era. Un senzill i planer article sense cap pretensió amb una finalitat irònica ben accentuada. Ara bé; algú hi ha cregut veure una pedanteria per part meua i el senyor Tebleg, llogat per «L'Esguard», se les heu amb mi amb fineses com aquestes que tenim el gust de retornar-les-hi: groller, poca-solta, idiota, mal educat. Totes aquestes floretes que no fan res més que demostrar el grau de cultura que té qui les envia i que nosaltres ens guardem proud de dir-les a ningú, em són adreçades i sense voler m'empeny a que em fiqui altre vegada en assumptes de la Religió catòlica. Fins ara havia parlat amb ironia, ara el Tebleg de «L'Esguard» m'obliga a que parli seriosament, car suposo deaurà estar ben convençut que li dec contestar tot aquest pou de saviesa que sense ésser savi deixa anar totes aquelles cites de textos més o menys sagrats i de persones més o menys santificades!

En primer lloc, dec dir a aquest bon senyor, una mica curt de memòria pel que es veu, que en matèria religiosa si respecto o no totes les idees és cosa que res l'importa, però a mi sí que m'importa fer-li recordar que qui no ha respectat mai cap idea ha estat precisament l'Església Catòlica. I una Religió que en molts llocs, en molts països ha entrat per la força de les armes i s'ha mantingut gràcies als Sants Tribunals de la Inquisició, de funesta recordança, no té

dret a demanar que la respectin i jo em crec redimit del deure de respectarla.

En quant al monument que pensa erigir-me permeti'm que hi renunciï i si ja tenia alguns cabals reunits reparteixi'ls entre els pobres; ara no se'ls quedi per a engalanar l'Església! Dels Sants Pares que m'anomena potser fóra millor que no els anomenés tan «sapientíssims»; crec que els faria més favor i no ens trobaríem amb el cas d'haver d'arrufar el nas; per exemple, tractant-se de Sant Agustí, d'aquell que de des la trona tractava de ximpler els veritables savis del seu temps, que defensaven que la terra era rodona. Ara des del cel, en donar-se compte de la seva ficada de peus, a ben segur que s'estira els cabells i se li enrogeix la cara.

I em citeu Ramon Llull, el nostre doctor Il·luminat, aquell gran mallorquí tractat de foll pels prohoms de l'Església, aquell gran home al qual fereu fracassar i després de mort permetereu que l'Inquisidor Aimeric, frare dominicà, tractés d'heretge i cremés les seves magnífiques obres queestic segur no heu pres mai la molèstia de llegir. Us brindo «Desconhort» i algunes de les seves poesies on es troba sol i desenganyat i es plany de la corrupció eclesiàstica, ja en aquell temps. I parlem dels misteris, sí. Però en primer lloc dec dir-vos que, si vullieu fer gala de la vostra saviesa teològica basant-se en el meu engaltament pel broc gros —que dieu—, abans us havíeu de prendre la molèstia de llegir bé el meu article, el qual, per si no ho recordeu, diu textualment: «Les tres persones distintes són un sol Déu totpoderós». Aquests mots, en el sentit catòlic de la paraula, no contenen cap heretgia —cosa que tant em faria— i sinó fixeu-vos que dieu vós: Déu és Un en naturalesa», per tant, parlant en naturalesa, les tres persones són un sol Déu. A mi, de moment, pel meu article no m'interessava res més i ho aplicava sense interessar-me res més.

Aquest número ha passat per la censura